

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

352.08

Hely

Idő

"1915"

Személy

Helyszám

352.08

1915

Szerző:

Cím: *Önkéntes áldozat... amelyet nem lehet megtagadni.*

Forrás:

Népszava

Bp.

1915 XI. 23

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közl.

× Önkéntes áldozat... amelyet nem lehet megtagadni. A háboru elején dr. Bárczy István polgármester körlevélben arra hívta föl a főváros alkalmazottait, hogy gyűjtsenek közös alapot, amelyből a saját maguk számára jóléti intézményeket lehessen létesíteni, illetőleg egyelőre a hadbavonultakat, megsebesülteket vagy azok hozzátartozóit lehessen támogatni. Erre a célra — egyelőre egy évre — ajánlják föl önként fizetésüknek egy százalékát. Idáig rendben van a dolog: aki tud és akar áldozni, az áldozzon. Azonban a kivétel nagyon különös volt: a hivatalvezetők kötelesek voltak az elnöki ügyosztályhoz (tehát a polgármesteri hivatalhoz) fölterjeszteni azoknak a névsorát, akik *nem* hajlandók az 1%-os levonásba beleegyezni. Ez a különös módszer azt eredményezte, hogy alig akadt alkalmazott, aki meg merete volna tagadni az „önkéntes” áldozatot és így még a havi 88 korona fizetést élvező tanítók és hasonló jól díjazott tisztviselők is siettek „önként” beleegyezni a havi 1 — évi 12 — koronás levonásba. Főlöszleges mondanunk, hogy mit jelent most milder újabb megterhelés a nyomorral küzködő alkalmazottakra nézve. Arról sem szükséges beszélni, hogy alig van alkalmazott, akit a rémitő drágaságon kívül egyéb háborus kiadások is ne sújtjanának: ki a fiát (esetleg fiait) volt kénytelen katonai felszereléssel és egyéb költségekkel ellátni, ki a hadbavonult testvérét vagy annak itthonmaradt hozzátartozóit köteles támogatni, ki meg a sebesült fiát, testvérét, rokonát kellett hogy meglátogassa vagy hazahozassa. És így ma már igazán főlöszleg

módot keresni arra, hogy az alkalmazottaknak alkalom adassék a háborus áldozásra. Eppen ezért csodálkozunk rajta, hogy a polgármester ur — az év lejártával — megújítja kérését, újra föl hívja az alkalmazottakat az egyszázalékos önkéntes áldozásra és újra kötelezi a hivatalvezetőket, „hogy azoknak az alkalmazottaknak a névsorát, akik az 1%-os levonáshoz hozzájárulni nem hajlandók, november 29-ig az elnöki ügyosztály vezetőjéhez küldjék be”.

Mi nem kételkedünk abban, hogy a polgármester urat nemes szándék vezeti és tudjuk, hogy az alkalmazottak „önkéntes” adóját humanus célokra fogják fordítani. De most az alkalmazottak — egy nagyon csekély töredéket kivéve — a szó szoros értelmében a nyomorral küzdenek és ezen az állapoton a kilátásba helyezett drágasági pótlék is csak csekély részben fog segíteni. A főváros más módot is találhat a tervezett segélyezésekre, az alkalmazottak önkéntes megadóztatását pedig jobb időre lehetne halasztani vagy legalább

is le lehetne mondani az „önkéntes” adózásnak erről a sajátságos módszeréről.

Székesfővárosi háziyomda 1915.